

nina

FILM JURAJA LEHOTSKÉHO

Originálny názov	Nina
Medzinárodný názov	Nina
Krajiny pôvodu	Slovensko (SK), Česká republika (CZ)
Rok výroby	2017
Minutáž	82 min.
Podtitul	O mame, tatovi a mne
Formáty	DCP Blu-ray
Jazyk	slovenský nemecký
Podtitulky	anglické
Farebný / ČB	farebný
Réžia	Juraj Lehotský
Námet a scenár	Marek Leščák Juraj Lehotský
Kamera	Norbert Hudec
Zvuk	Tobiáš Potočný
Strih	Radoslav Dubravský
Hudba	Aleš Březina
Producenti Punkchart films	Ivan Ostrochovský Albert Malinovský Katarína Tomková Jiří Konečný
Producent endorfilm	
Kreatívna producentka	
Česká televize	Helena Uldrichová
Producenti Lehotsky Film	Juraj Lehotský Miša Jeleneková
Producent Rozhlas a televízia Slovenska	Tibor Búza
Producent sentimentalfilm	Marek Urban
Hrajú	Bibiana Nováková Robert Roth Petra Fornayová Josef Kleindienst Miroslav Pollak Simona Kuchynková Tomáš Klobučník

Podpora

Audiovizuálny fond
Státní fond kinematografie
Creative Europe MEDIA
Bratislavský samosprávny kraj

SYNOPSIS

Nina má 12 rokov, jej rodičia sa rozvádajú a svet, ktorý doteraz poznala, sa jej rozpadá pred očami. Otec a mama tvrdia, že chcú pre ňu len to najlepšie, ale akoby mysleli len na seba. Nina im nerozumie, cíti sa opustená a oklamaná – nie je už takmer nič, čomu by mohla veriť. Jedinou istotou v jej svete je plávanie – dáva jej pocit pokoja a opory a nahrádza všetko, čo jej doma chýba. Keď je ohrozená jej účasť na plaveckých pretekoch, rozhodne sa pre radikálny ťah.

EXPLIKÁCIA REŽISÉRA

„Najkrajšie sú naše deti, keď rastú, keď sa nás pýtajú, keď nás volajú. Keď nás potrebujú. Keď s nimi naplňame ich malé sny. Chcel som plávať životom dieťaťa, pochopiť ho a prežiť jeho pocity v neľahkom období rozchodu vlastných rodičov. Téma rozpadu rodiny vo mne vytvára veľa otázok a zamyslení. Túžbou bolo nakrútiť citlivý ponor do detského myslenia, konfrontovaný so svetom nás dospelých. Chcel som rozprávať o pocitoch dieťaťa, ktoré túži milovať oboch rodičov, no nemôže. Týmto príbehom som chcel aspoň trochu pootvoriť naše duše a zamyslieť sa. Chcel som hľadať odpovede a premýšľať nad láskou, nad nenávisťou. Túžil som nájsť kľúč k tomu, kedy vieme odpúšťať a začať žiť život krajšie.“

ROZHOVOR S REŽISÉROM

Filmári zvyčajne vyhľadávajú témy „neobkukané“, témy nevídané, príbehy originálne, také, ktoré ešte nik pred nimi nespracoval. Vy ste sa však rozhodli stvárniť príbeh každodenný, aký – minimálne čiastočne – už videl každý z nás v našom okolí. Čo vás teda priviedlo k rozhodnutiu nakrútiť film o malej rodine, ktorá rozvodom rodičov prestáva existovať?

Uvedomovali sme si, že v téme nie sme originálni. Ale vnímali sme, že okolo nás žije veľa rodín, ktoré sa rozpadávajú. A že sa stáva akousi bežnou vecou, že dieťa prestane mať jednu rodinu, jeden pevný základ a jeden domov. Začína žiť dva životy v dvoch domovoch, oddelene u mamy a otca. Ako to však dieťa prežíva? Ako sa cíti?

Rozhodli ste sa teda veľa rás videnú realitu a spracovanú tému preniesť na plátno očami dieťaťa...

Psychológovia hovoria, že rozvod je malou smrťou rodiny. Častokrát sa naň pozeráme len vlastnými, dospeláckymi očami. Preto som chcel vplávať do života dieťaťa, pochopiť ho a prežiť jeho pocity v neľahkom období rozchodu vlastných rodičov. Našou túžbou bolo nakrútiť citlivý ponor do detského myslenia, konfrontovaný so svetom nás, dospelých.

Je váš film teda aj akýmsi napomenutím pre dospelých?

Nechceli sme moralizovať. Nechceli sme ani kriminalizovať rozvod. Chceli sme len ukázať, ako veľmi je pre život dieťaťa dôležitá rodina. A tiež, ako to môže dopadnúť, ak sa nám, dospelým, tým, ktorí majú byť pre dieťa bezpečným prístavom, vymknú veci spod kontroly. Zároveň sa snažíme vypichnúť aj drobnosti, ktoré sú tak veľmi dôležité vo vzťahu, v žití s dieťaťom, v drobnom prežívaní jeho života, a ktoré, žiaľ, často prehliadame.

To sú konkrétne vo filme ktoré situácie?

Najkrajšie sú vaše deti keď rastú, keď sa pýtajú, keď vás volajú... Keď vás potrebujú. Keď sú s vami prvýkrát pri niečom, čo ešte nevideli. Keď sa s nimi rozprávate, keď s nimi naplňate ich malé sny. Lenže nám dospelým, niekedy až priveľmi zahlteným vlastnými problémami, vlastnými životmi, vlastnými zlyhaniami, uchádzajú tie chvíle, keď máme počúvať naše deti, keď nám hovoria, akou farbou by chceli namaľovať steny v izbách, keď nám vypovedajú bizarné sny, plány.

Ako sa dospelý človek ako vy vžije do dieťaťa, aby mohol cez detské oči vyrozprávať príbeh?

Ja aj scenárista Marek Leščák máme deti. Keď sme písali film, veľmi intenzívne som vnímal svoje deti, ako veci prežívajú, vnímajú, a snažil som sa to čiastkovo zapracovať do filmu. Chvalabohu, mám kompletnú rodinu, ale tiež som zažil krízovejšie situácie vo vzťahu. Čiže tak trochu som čerpal aj sám zo seba.

Do istej miery je film pohľadom dieťaťa, všímame si drobnosti, na ktoré dieťa poukazuje a rodič si ich možno nevšima a zároveň sa potom film preklápa do reflexie nás, rodičov, kde máme možnosť vidieť naše zrkadlo, pochopiť alebo precítiť stav, keď sme sebastrední, tak trochu egoisti a niečo podstatné nám preteká cez prsty - tie momenty, keď máme žiť čas s dieťaťom, ten čas, ktorý je tu a teraz a už sa nám nevráti. Rozprávali sme sa s rodičmi, ktorí prechádzali rozvodom, aj s takými, ktorí si veľmi ublížili, a v istých momentoch sa správali šialene, čo si vtedy ani neuvedomovali. Vypočuli sme si teda akési príklady, keď dospelí stratili kontrolu nad sebou a odnieslo si to dieťa.

Téma rozpadu rodiny vyvoláva veľa otázok. Aké boli tie hlavné pre Vás?

Chcel som hľadať odpovede a premýšľať nad láskou, nenávisťou a schopnosťou odpúšťať. Práve týmto príbehom dieťaťa som chcel aspoň trochu pootvoriť naše duše. Citlivo rozprávať aj o tom, že je dôležité všimnúť si jeden druhého.

Prečo ste pre hlavnú postavu Ninu zvolili práve motív plávania, motív vody, kam sa utieka?

Rovina plávania ako závodného športu vytvárala charakter postavy Niny. Že je bojovná, že túži zvíťaziť. Je to metafora na jej boj o rodičov, na jej boj o to, čo milovala a stráca. A súčasne je voda svetom, kam uniká, aby mohla chvíľu žiť radostne, voda odplaví jej zármutok.

Ako došlo k výberu hlavnej hereckej postavy?

Bibianu Novákovú sme našli na kastingu, čo bolo dosť prekvapivé. Na kasting chodia väčšinou deti, ktoré chcú veľmi hrať a tak aj hrajú, alebo chodia rodičia, ktorí chcú, aby ich deti hrali. Zriedkavejšie sa objavujú deti s niečím vnútorne silným a vyspelým. Najst' nový talent a navyše detský, je naozaj neľahké. Bibiana sa venovala herectvu na dramatickom krúžku, ale to pre nás nebolo podstatné. Už na kastingu sme si prekvapivo dobre rozumeli, už tam som pochopil, že má potenciál pre civilné herectvo, že dokáže pôsobiť pravdivo. Videl som, že dokáže byť jemná, ale zároveň zvládnuť aj vypäté situácie. Čarom bolo, že rozumela mojej reči, fungovali sme spolu skvele. V konečnom dôsledku celý film stojí na nej.

Mala osobnú skúsenosť s príbehom podobným tomu filmovému, že ju dokázala tak autenticky stvárniť?

Až postupom času som sa dozvedel, že jej rodičia sa tiež rozviedli. Našťastie to však u nich prebiehalo inak ako v našom filme. Biba je ale veľmi vyspelý človek, a aj keď má len 12 rokov, nemal som pocit, že sa zhováram s dieťaťom. Veľmi otvorene a priamo sme komunikovali, je silný, rozumný a pevný človek. Veľmi som si ju obľúbil a z toho plynul aj môj pocit, že si ju môže obľúbiť divák, a od začiatku do konca s ňou prežívať jej filmový príbeh.

Ako potom prebiehal výber postáv rodičov?

Petru Fornayovú som poznal už dlhšie, dokonca som ju chcel obsadiť do môjho predošlého filmu. Petra je tanečníčka a režisérka, má v sebe pravdivosť, citlivosť. A aj akýsi druh rebelizmu a vzdoru. Navyše je zaujímavá a neobjavená. Do scenáru nám prihrala aj ďalší rozmer, svoju vlastnú profesiu. Matku sme teda vybudovali ako ženu, ktorá miluje hudbu a tanec, ale z existenčných dôvodov musí robiť v Rakúsku na benzínovej pumpe, kde si s kolegom buduje nový vzťah. Fascinoval ma ten pohľad, keď dieťa vie, čo rodič miluje a súčasne cíti jeho frustráciu. Dcéra sa díva na matku, ako tancuje a keď ju poprosí, aby prišla zatancovať do školy, ona to poprie.

Do hlavnej postavy otca ste obsadili známeho slovenského herca Roba Rotha, ktorého divák v takejto polohe ešte vo filme či v divadle nemohol vidieť.

Hľadali sme niekoho, kto by dokázal stvárniť muža-robotníka, chlapinu, ktorý je fyzicky zdatný, ale nie je to „len“ obyčajný robotník. Robo Roth je na to absolútne atypický. Divák si ho nespája s postavou, ktorá fyzicky pracuje. On je potom aj vo filme taký atypický žeriavnik, ktorý nezapadá do prostredia žeriavnikov, má rád hudbu a chcel by robiť niečo iné. Snažil som sa nájsť v Robovi, čo je jemu vlastné a kde sa jeho skutočné Ja stretáva s našou postavou.

Obe postavy rodičov majú teda akési nenaplnené sny, životy. Prečo je to dôležité pre film?

Zamýšľali sme sa aj nad tým, kedy sa vlastne ľuďom dejú takéto veci, kedy sa im vzťahy a životy vymykajú spod kontroly. Veľakrát som videl, že tomu napomáha aj nenaplnený život v práci, vo vlastných túžbach. Ide to ruka v ruku. Keď je človek sám nešťastný a nevie, čo s vlastným životom, ako vie zdieľať vzťah, rodinu? Prichádza rozpad, deštrukcia.

Váš film je smutný...

Mám rád tú možnosť vymyslieť príbeh, dať mu život a urobiť to v takom pocite, že keď sa naň niekto pozrie, uverí tomu príbehu, že sa naozaj stal. U mňa je to toto najväčšia podmienka a súčasne najväčšia túžba vytvoriť film tak, aby sa zapísal do diváka ako skutočnosť. Preto sú možno veci v mojich filmoch surovšie v prejave, nie sú to ľúbivé obrázky, vyumelkovaný svet. Mám rád krásu, ale estetiku sa snažím robiť v medziach pravdy a skutočného nazerania na veci.

JURAJ LEHOTSÝ / RÉŽIA, SCENÁR, NÁMET

Narodil sa v roku 1975 v Bratislave. V rokoch 1990 –1994 vyštudoval strednú umelecko – priemyselnú školu, odbor fotografia v Bratislave. V rokoch 1995 – 2000 študoval na Vysokej škole múzických umení v Bratislave odbor réžia dokumentárneho filmu. Po štúdiu až do súčasnosti pracuje ako scenárista a režisér dokumentárnych, hraných filmov, reklamných spotov a hudobných videoklipov.

Jurajov dokumentárny film, SLEPÉ LÁSKY (2008), mal medzinárodnú premiéru na MFF Cannes, v sekcii Quinzaines des Réalisateurs, kde získal Cenu artových kín udeľovanú C.I.C.A.E. Nasledovala úspešná účasť na významných medzinárodných festivaloch a niekoľko ocenení (Zlaté oko pre najlepší dokumentárny film na FF Zürich, Cena divákov pre najlepší dokumentárny film na FF Terst, Zvláštne uznanie pre kameramana na festivale Plus Camerimage, Zvláštna cena poroty na MFDFa Play-Doc Tui a mnoho iných).

Jeho hraný debut, ZÁZRAK (2013), bol v svetovej premiére uvedený na MFF Karlove Vary, v sekcii Na východ od Západu, kde získal Zvláštne uznanie poroty. Film bol ďalej uvedený na MFF Toronto, MFF Haifa, MFF Thessaloniki, FF Cottbus (Cena za výnimočný výkon pre hlavnú herečku), FF Arras (Grand Prix), MFF Black Nights Tallinn, FF Vilnius (Cena pre najlepšiu herečku) a mnoho ďalších.

NINA (2017) je jeho druhý celovečerný hraný film.

FILMOGRAFIA

2017: Nina (hraný film)

2013: Zázrak (hraný film)

2008: Slepé lásky (dokumentárny film)

2000: Nevedel som, že ťa budem mať tak rád (krátky film)

1999 – 2010: Dokumentárne profily (séria krátkych filmov)

1999: Dvojičky (krátky film)

1998: Nechcené deti (krátky film)

1997: Pohreb je vlastne premiéra (krátky film)

1996: Budeme mať výkony, budeme mať diplomy (krátky film)

1995: Tichý svet Jožka Baláža (krátky film)

MAREK LEŠČÁK / SCENÁR

Jedna z hlavných postáv súčasnej slovenskej scenáristiky. Okrem úzkej spolupráce s režisérom Martinom Šulíkom (ZÁHRADA, ORBIS PICTUS, SLNEČNÝ ŠTÁT, CIGÁN), sa venuje aj kooperácii s mladou generáciou slovenských tvorcov, ako napr. Jaro Vojtek (MY ZDES, HRANICA, DETI), Iveta Grófová (AŽ DO MESTA AŠ, PIATA LOĎ), Mátyás Prikler (ĎAKUJEM, DOBRE), Ivan Ostrochovský (KOZA) a Juraj Lehotský (SLEPÉ LÁSKY, ZÁZRAK, NINA), pričom jeho filmy boli uvedené na festivaloch v Cannes, Berlíne, Rotterdame, Karlových Varoch, Toronte a mnoho z nich sa stalo národnými nomináciami na Európske filmové ceny či Oscara.

Je členom prezídia Slovenskej filmovej a televíznej akadémie a členom Európskej filmovej akadémie. Pôsobí ako pedagóg na bratislavskej FTF VŠMU.

FILMOGRAFIA (VÝBER)

- 2017: Nina (r. Juraj Lehotský, hraný film)
- 2017: Piata loď (r. Iveta Grófová, hraný film)
- 2015: Koza (r. Ivan Ostrochovský, hraný film)
- 2014: Deti (r. Jaro Vojtek, hraný film)
- 2014: Tak ďaleko, tak blízko (r. Jaro Vojtek, dokumentárny film)
- 2013: Zázrak (r. Juraj Lehotský, hraný film)
- 2013: Ďakujem, dobre (r. Mátyás Prikler, hraný film)
- 2012: Až do mesta Aš (r. Iveta Grófová, hraný film)
- 2011: Cigán (r. Martin Šulík, hraný film)
- 2009: Hranica (r. Jaro Vojtek, dokumentárny film)
- 2008: Slepé lásky (r. Juraj Lehotský, dokumentárny film)
- 2005: Slniečny štát (r. Martin Šulík, hraný film)
- 2005: My zdes (r. Jaro Vojtek, dokumentárny film)
- 1997: Orbis Pictus (r. Martin Šulík, hraný film)
- 1995: Záhrada (r. Martin Šulík, hraný film)

NORBERT HUDEC / KAMERA

Narodený v 1974 v Bratislave. V rokoch 1988 – 1992 študoval na ŠUP v Bratislave, v špecializácii fotografia. V rokoch 1992 – 1997 študoval na VŠMU v Bratislave, kde získal magisterský titul v špecializácii kameraman. V rokoch 1997 – 1998 študoval fotografiu na VŠVU. Spolupracoval na mnohých krátkych a dokumentárnych filmoch, televíznych programoch, televíznych seriáloch, reklamách a hudobných videoklipech. Za svoju prácu vo filme ZÁZRAK (2013) bol nominovaný na Cenu pre najlepší kameramanský debut na festivale Plus Camerimage.

FILMOGRAFIA

2017: Nina (r. Juraj Lehotský, hraný film)

2013: Zázrak (r. Juraj Lehotský, hraný film)

IVAN OSTROCHOVSKÝ / PRODUCENT

Producent a režisér Ivan Ostrochovský absolvoval magisterské štúdium na FTF VŠMU na Katedre dokumentárnej tvorby, pokračoval doktorandúrou na Katedre audiovizuálnych štúdií. Je aktívny prostredníctvom svojich dvoch producentských spoločností – Punkchart films a sentimentalfilm.

Producenty sa podieľal na svojom celovečernom dokumentárnom debute ZAMATOVI TERORISTI (2013), ktorý získal v rámci svojej medzinárodnej premiéry na Berlinale Cenu čitateľov Tagesspiegel. Produkoval aj svoj hraný debut KOZA (2015), ktorým sa v svetovej premiére vrátil na Berlinale a s ktorým absolvoval viac ako 50 medzinárodných festivalov a získal viac ako 20 cien, pričom sa dostal do užšieho výberu nominácií na Európske filmové ceny.

Ivan sa takisto venuje produkcii artových titulov novej aj etablovanej generácie slovenských režisérov – spolupracoval na filmoch Mira Rema (RICHARD MÜLLER: NESPOZNANÝ), Ivety Grófovej (AŽ DO MESTA AŠ), Márie Rumanovej (HOTEL ÚSVIT), Martina Kollara (5 OCTOBER) a Juraja Lehotského (NINA), a momentálne sa venuje výrobe nových projektov režisérov Jara Vojteka (7 DNÍ) a Juraja Šlauku (PUNK JE HNED!), ako i svojmu režijnému projektu POSOL.

Je členom Slovenskej filmovej a televíznej akadémie a členom Európskej filmovej akadémie. Pôsobí ako pedagóg na AU v Banskej Bystrici.

FILMOGRAFIA (VÝBER)

- 2017: Nina (r. Juraj Lehotský, hraný film)
- 2016: Richard Müller: Nespoznaný (r. Miro Remo, dokumentárny film)
- 2016: 5 October (r. Martin Kollar, dokumentárny film)
- 2016: Hotel Úsvit (r. Mária Rumanová, dokumentárny film)
- 2015: Koza (r. Ivan Ostrochovský, hraný film)
- 2015: Rodinný film (r. Olmo Omerzu, hraný film, koprodukcja)
- 2013: Zamatoví teroristi (r. Pavol Pekarčík, Ivan Ostrochovský, Peter Kerekes, dokumentárny film)
- 2013: Eugéniové (r. Pavel Štingl, dokumentárny film, koprodukcja)
- 2012: Až do mesta Aš (r. Iveta Grófová, hraný film)
- 2012: Zvonky šťastia (r. Marek Šulík, Jana Bučka, dokumentárny film, koprodukcja)
- 2010: Nesvadbovo (r. Erika Hníková, dokumentárny film, koprodukcja)
- 2010: Ilja (r. Ivan Ostrochovský, dokumentárny film)

nina

FILM JURAJA LEHOTSKÉHO

KONTAKTY

PRODUKCIA

Punkchart films
Ivan Ostrochovský
+421 915 606 088
ivan@punkchart.sk

ZAHRANIČNÉ VZŤAHY

Punkchart films
Katarína Tomková
+421 908 281 407
katarina@kaleidoscope.sk

SLOVENSKÁ PR MANAŽÉRKA

Zuzana Kizáková
+421 908 663 903
zuzana.kizakova@gmail.com

PUNKCHART FILMS

REALIZÁCIU A DISTRIBÚCIU
FILMU FINANČNE PODPORIL

S FINANČNOU
PODPOROU

Co-funded by the
European Union

INTERNATIONAL SALES

DISTRIBÚTOR

HLAVNÍ MEDIÁLNI
PARTNERI

MEDIÁLNI
PARTNERI

PARTNERI

